

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku L. S.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o rentę rodzinną policyjną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 7 lutego 2019 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 czerwca 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 czerwca 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...], III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację L. S. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 9 lutego 2016 r., oddalającego jej odwołanie od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. z dnia 27 czerwca 2014 r. w przedmiocie odmowy ustalenia dalszego prawa do policyjnej renty rodzinnej po zmarłym w dniu 15 marca 2006 r. mężu W. S.. Podstawę faktyczną decyzji stanowiło orzeczenie Komisji Lekarskiej nr [...] z dnia 11 czerwca 2014 r., którym ubezpieczona została uznana za osobę zdolną do pracy.

Sąd Apelacyjny, na podstawie dowodu z opinii biegłych neurologa, psychiatry, dwojga reumatologów, ortopedy przeprowadzonych przed Sądem pierwszej instancji, stwierdzając, że zostały sporządzone zgodnie z wiedzą specjalistyczną, w oparciu o dokładną analizę dokumentacji medycznej i wyniki

badania ubezpieczonej przyjął niestwierdzenie w nich niezdolności ubezpieczonej do pracy za przesłankę wyłączającą jej prawo do świadczenia przewidzianego w art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270) w związku z art. 24 *in principio* ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 132).

Podstawę skargi kasacyjnej ubezpieczonej stanowiły zarzuty obrazy przepisów postępowania w stopniu mającym wpływ na rozstrzygnięcie, tj. art. 278 § 1 k.p.c. w związku z art. 285 § 2, art. 286 oraz art. 217 § 3, art. 227 i 232 w związku z art. 224 i 412 § 2 k.p.c., a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony istnieniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, „czy w myśl przepisów ustawy o emeryturach i rentach w związku z przepisami oddziału 4 Kodeksu postępowania cywilnego, a w szczególności art. 278 § 1, art. 285 § 2, art. 286 oraz w związku z art. 224, 227 i art. 217 § 1-3 k.p.c., w sytuacji ujawnienia na etapie postępowania sądowego, już po wydaniu opinii biegłych sądowych, innych schorzeń na które z dużym prawdopodobieństwem skarżący cierpiał już na etapie wydawania decyzji organu rentowego lub też dokładniejszego zdiagnozowania wcześniej ujawnionych schorzeń, uzasadniona jest odmowa uzupełnienia postępowania dowodowego, polegającego przynajmniej na umożliwieniu odniesienia się biegłych sądowych do wskazanych nowych okoliczności lub dopuszczenie innych wniosków dowodowych z opinii innych biegłych np. innych specjalności, lub w formule łącznej opinii, czy też niejako podsumowującej opinii biegłego z medycyny pracy”. Skarżąca wskazała, że „w praktyce orzecniczej powyższe kwestie są bardzo istotne i powodują konieczność częstego rozstrzygania sądów, przy czym praktyka bywa różna, często sądy nadużywają pojęcia nowych okoliczności i braku związku ze stanem zdrowia wcześniej istniejącym, co każe sądzić, iż powyższa kwestia mająca uniwersalne znaczenie, nie jest jasna i oczywista. A w szczególności w sytuacji, w której

postępowania w dwóch instancjach sądowych trwają przeciętnie od dwóch do trzech lat, i konieczności oczekiwania na badania lekarskie. Dlatego jednoznaczne rozstrzygnięcie tego zagadnienia byłoby pożądane i wskazywałoby właściwy kierunek praktyce orzeczniczej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca sformułowała wniosek oparty na przyczynie kasacyjnej ujętej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., w związku z czym należy zwrócić uwagę, że wyłączone jest odwoływanie się w uzasadnieniu tego wniosku na argumenty sprowadzające się do zarzutów ujętych w podstawach skargi. Te nie są badane w ramach przedsądu, gdyż Sąd Najwyższy ocenia tylko istnienie przyczyn kasacyjnych. Przewidziane wśród nich występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, usprawiedliwia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania tylko wtedy, gdy jest zagadnieniem ściśle jurydycznym i ma charakter istotny. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się w znaczeniu jego rozstrzygnięcia dla rozwoju prawa lub jako precedensu dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, a więc formułujący je powinien odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do wątpliwości dotyczących rozumienia określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do analizowanej instytucji prawnej. Nie wystarczy powołanie się na okoliczność, że „w praktyce orzeczniczej powyższe kwestie są bardzo istotne i powodują konieczność częstego rozstrzygnięcia sądów, przy czym praktyka bywa różna”.

Przede wszystkim jednak każda z przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej, także powołana przez skarżącą, musi być powiązana z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl.,

z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.), tymczasem skarżąca nawiązuje do zbudowanej na krytyce oceny dowodów kontrowersji dotyczącej dokonanych ustaleń. Takie uzasadnienie przyczyn kasacyjnych jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, niepubl., czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, niepubl.).

Na koniec trzeba stwierdzić, że skarżąca nie wykazała, iż przedstawione przez nią zagadnienie można rozstrzygnąć przy rozpoznaniu jej skargi kasacyjnej, skoro - przedstawiając je - nie powiązała kwestii nowości w postępowaniu apelacyjnym z uregulowaniem art. 381 i 477¹⁴ § 4 i art. 477^{14a} k.p.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2008 r., I UK 385/07, OSNP 2009 nr 17-18, poz. 240 i z dnia 5 kwietnia 2007 r., I UK 316/06, OSNP 2008 nr 13-14, poz. 199).

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).